

μαίας ριπίδια, πλεκτά ἢ ἐξ ἐριούχου κεντημένου διὰ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου. Ἄλλ' ἐν γένει ἡ Γαλλία ἔχει τὴν πρώτην θέσιν διὰ τὰ μεγάλης ἀξίας ριπίδια, ἡ δὲ Κίνα διὰ τὰ εὐθνήα.

[La Nature]

N. Z.

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ἙΛΛΑΔΟΣ¹

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑς HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ἄ χορός τῆς Κυρίας Ἰαροβίσκη.

Ἦτο μυστήριον διὰ τὴν οἰκογένειαν Καραπούλου, πῶς ἡ Κυρία Ἰαροβίσκη ἀνεκάλυψε τὴν ὑπαρξίν τῆς Ἀνδρομάχης. Συνήθως προσεκάλει μόνον τὸν ἐνδοξον καὶ χαρίεντα πολεμιστὴν, τὸν ὁποῖον ἐγνώρισεν, ὑπὸ φαιδρῶν οἰωνῶν, εἰς τοὺς χοροὺς τῶν ἀνακτόρων. Ναὶ μὲν ὁ Κύριος Ἀδάμ, ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως καὶ φίλος ἐπιστήθιος τοῦ Μιλτιάδου, ἰθεώρει προσωπικὸν ζήτημα τὴν εἰσοδὸν τοῦ ἥρωϊκοῦ του συναδέλφου εἰς ὅλας τὰς καλὰς οἰκίας τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος Ἀδάμ δὲν γνωρίζει τὴν οἰκογένειαν τοῦ φίλου του. Πῶς λοιπὸν καὶ πῶθεν ἔλαθεν ἡ δεσποινὴς Ἀνδρομάχη Καραπούλου τὸ προσκλητήριον διὰ τὸν χορὸν τῆς Κυρίας Ἰαροβίσκη, χορὸν διδόμενον πρὸς τιμὴν τοῦ περιοδεύοντος Ἀγγλοῦ ὑπουργοῦ; Οὐτε ἡ Ἰουλία, ἡ πρεσβυτέρα ἀδελφή, προσεκλήθη, οὔτε ὁ μικρόσωμος Θεμιστοκλῆς, ὁ ὑπάλληλος τῆς τραπέζης. Ἐπηύξανε δὲ τὸ μυστηριώδες τῆς ὑποθέσεως καὶ ἡ βραδύτης τῆς προσκλήσεως. Τὸ προσκλητήριον ἦλθε τὴν παραμονὴν τοῦ χοροῦ. Ἡ Κυρία Καραπούλου καὶ ἡ Ἰουλία ἐγνωμοδότησαν καὶ ἐπέμεινον ὅτι πρόσκλησις τὸσον ἀπρεπὴς δὲν ἔπρεπε νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν. Δὲν εἶχον σχέσεις μὲ τὴν Κυρίαν Ἰαροβίσκη, ἡ δὲ νεώτερα δεσποινὴς Καραπούλου προσεκλήθη μόνη, χωρὶς chaperon. Δὲν ἤρμοζε νὰ ὑπάγῃ. Ἄλλ' ἡ Ἀνδρομάχη ἐπεθύμει σποδρῶς νὰ ὑπάγῃ. Πολλάκις ἐθαύμασεν ἔξωθεν τὸ μέγαρον τοῦ Ἰαροβίσκη, τὰ μάρμαρα, τὰ περιστύλια καὶ τὰ ἀγάλματά του, — μολονότι ἐξ αἰδοῦς δὲν ὕψονε τὸ βλέμμα μέχρι τῶν γυμνῶν ἐπὶ τοῦ ὀρόφου ἀνδριάντων. Τώρα δὲ παρυσιάζετο εὐκαιρία νὰ ἴδῃ καὶ τὴν ἐσωτερικὴν τοῦ μεγάρου λαμπρότητα. Πῶς νὰ μὴ ὠφελήθῃ τῆς εὐκαιρίας! Ὁ Μιλτιάδης ἠγάπα τὴν Ἀνδρομάχην καὶ κατεπίσθη εὐκόλως νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς! Ἐβεβαίωσε τὴν μητέρα του ὅτι αὐτὸς, ὁ ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας, ἠδύνατο ἐξαίρετα νὰ συνοδεύσῃ τὴν ἀδελφὴν του καὶ δὲν ἦτο χρεῖα ἄλλου chaperon, ὑπέδειξε δὲ ὅτι κατὰ πάσαν πιθανότητα ἡ δεσποινὴς

Νατσελγούθερ εἶπεν εἰς τὴν Κυρίαν Ἰαροβίσκη νὰ προσκαλέσῃ τὴν Ἀνδρομάχην, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐξηγεῖτο ἡ βραδύτης τῆς προσκλήσεως.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν ὅτι θὰ ὑπάγῃ ἡ Ἀνδρομάχη. Ἡ παραξάλη τῆς προτομασίας ἐφαιδρυνε τὴν Μαρίαν καὶ ἀντήγει ἐντὸς τῆς οἰκίας τὸ τραγοῦδι τῆς, ἐνῶ ἐσιδέρονε φούστας καὶ τοῦ ὑπολογαγοῦ τὸ ὑποκάμισον. Προσεκλήθη δὲ μὲ τὸ ἡμεροκάματον καὶ μία μικρὰ ράπτρια, ἡ ὁποία εἰς τὸ πρόγευμα ἐκάθισεν εἰς τὴν τράπεζαν ἀπέναντι τοῦ ἀρειμανίου ὑπολογαγοῦ καὶ ἐκοκκίνιζεν ὅποτε ὁ Θεμιστοκλῆς ἐγέμιζε τὸ ποτήριόν τῆς. Ὅλοι περὶ τὴν τράπεζαν ὠμίλου καὶ ἐγέλων, παρεκτὸς τῆς μικρᾶς ράπτριας καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους, ὁ ὁποῖος τὸ ἰθεώρησεν ὡς προσβολὴν ὅτι δὲν προσεκλήθη ἐπίσης. Τοῦτο δὲ τὸ ἐνδόμυχον παράπονον, προστιθέμενον εἰς τὴν πικρίαν τῆς ἀποπομπῆς ἐκ τοῦ παραδείσου τῆς παρέκει ὁδοῦ, συνετέλεσεν εἰς τὸ ν' ἀποφασίσῃ ἀμεταθέτως ὅτι μόνον του καταφύγιον ἦτο ὁ ἐκπατρισμός καὶ ἡ μετάβασις του εἰς Ἀγγλίαν πρὸς εὔρεσιν τύχης. Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἀντὶ νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του, κατὰ τὸ σύνθημα, εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος, ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἐξεθύμανε παίζων εἰς τὸ βιολί του ἤχους ἀσθματικούς, τῶν ὁποίων τὴν πατρότητα ἀπέδιδεν ἀδίκως εἰς τὸν Schubert.

Ἐν τῷ μεταξῷ, εἰς τὰ ἄλλα τῆς οἰκίας δωμάτια, συζητήσεις τῶν γυναικῶν καὶ φωναὶ καὶ ὑστερικοὶ ἐξορκισμοί, καὶ διαφορὰ γυναικῶν ὡς πρὸς τὸ σούρωμα ἐνὸς φαλμαπαλά, τὸ μαργέλλωμα μιᾶς δίπλας, ἡ τὴν ἐκλογὴν ἄνθους ἡ ταινίας. Ἡ Μαρία, ἐννοεῖται, ἐλάμβανε μέρος ἐνεργὸν εἰς τὰ ζωηρὰ διαβούλια, ἂν καὶ διέκοπτον συχνάκις τὴν σειρὰν τῶν ἐξ ὄψεως ἀντιλήψεων τῆς οἱ ἀκτένιστοι πλόκαμοί τῆς, τοὺς ὁποίους εἰς μάτην κατεγίνετο ν' ἀπώθῃ ἀπὸ τοὺς μαύρους ὀφθαλμούς τῆς.

Ἄλλὰ καὶ αἱ ζωηρότεραι συζητήσεις ἔχουν τέλος, αἱ δὲ ὦραι ὡπερδὴποτε παρέρχονται, ὥστε ἐνύκτωσεν ἐπὶ τέλους ἡ ἡμέρα. Ὅτε ὁ Θεμιστοκλῆς ἦλθε διὰ τὸ γεῦμα, ἀνεκάλυψεν ὅτι τὰ λοιπὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἐχόρτασαν μὲ μόνας τὰς προτομασίας τοῦ χοροῦ. Ὁ Θεόδωρὸς μόνον αὐτὸν ὑπρέτησεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἐνῶ αἱ γυναῖκες κατεγίνοντο εἰς τὸν στολισμὸν τῆς Ἀνδρομάχης.

Τῆς ἐπήγαινε ἀξιόλογα τὸ φόρεμά τῆς ἀπὸ ὕφασμα τοῦ ἐργαστηρίου τῶν ἀπόρων γυναικῶν λευκόν, σειρωτὸν μὲ φιόγγους κοκκίνους βαθεῖς. Τὸ ἐνδυμα δὲν ἦτο πολυτελές, ἐφαινετο δὲ ὅτι κατασκευάσθη εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἡ ἀπλότης του συνηρμόζετο πρὸς τὴν νεότητά καὶ τὴν ἀφέλειάν τῆς. Ὅ,τι καὶ ἂν λείπη ἀπὸ μίαν νέαν Ἑλληνίδα, σπανίως τῆς λείπει χάρις καὶ κομψότης. Ὁ Μιλτιάδης, μετὰ προσεκτικὴν ἐπιθεώρησιν,

1 Ἴδε σελ. 136

δὲν ἠδυνήθη νὰ ὑποδείξῃ ἄλλο τι, χάριν τελειοποιήσεως, ἢ τὴν ἀφαίρεσιν μέρους τῆς πούδρας ἀπὸ τὸ γλυκὺ σιτόχρον τῆς πρόσωπον. Αὐτὸς δὲ ἐλαμποκόπει· ἦτο en grande tenue· ἦρκει νὰ τὸν ἴδῃ τις τὴν ἑσπέραν ἐκείνην διὰ νὰ πεισθῇ περὶ τῆς γνησιότητος τῆς μυθώδους ἀνδραγαθίας του κατὰ τῶν πέντε χιλιάδων τούρκων! Ἐὰν ἐβλεπε τὸ ἐπιβλητικὸν του παράστημά καὶ ὁ Σουλτάνος αὐτός, θὰ τὰ ἐχρειάζετο!

Ἡ Ἀνδρομάχη, καλῶς τυλιγμένη μὲ χονδρὸν μάλλινον σάλι, ἐπέρασε τὴν μικρὰν τῆς χεῖρα ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ γενναίου προμάχου τῆς καὶ ἐξῆλθον οἱ δύο εἰς τὸν ψυχρὸν διαυγῆ ἀέρα. Κατέβησαν ἐλαφροὶ τὴν ἀστρωτὸν ὁδὸν, προσέχοντες μὴ λασπώσωσι τὰ λεπτά των ὑποδήματα τοῦ χοροῦ εἰς τὰ μικρὰ ρυάκια, τὰ ὅποια ἀλληλοδιαδόχως ἐπῆδων εἰς πᾶσαν διασταύρωσιν ὁδοῦ ὀρίζοντίου. Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν σῶσι εἰς τὸ πλατὺ πεζοδρόμιον τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου, πέραν τῆς Ἀκαδημίας, τῆς ὁποίας τὰ ἀετώματα καὶ οἱ στῦλοι διεγράφοντο ἐπὶ τοῦ καθαροῦ ἀσελήνου οὐρανοῦ, ὑπεράνω τῶν περικυκλούντων τὸ λαμπρὸν κτίριον εὐωδῶν θάμνων. Τὰ βήματά των ἀντήχουν ζωηρῶς ἐπὶ τοῦ μαρμαροστρώτου ἑδάφους, ἰδίως τὰ ὑψηλὰ τακούνια τῆς Ἀνδρομάχης ἐκτύπων τὰς πλάκας ἐπιθετικῶς. Σειρὰ μακρὰ ἀμαξῶν ἐπροχώρει βραδέως πρὸς τὸ μέγαρον Ἰαροβίσκη. Ἡρὸ ἐτῶν δὲν εἶχε δοθῆ εἰς Ἀθήνας, τόσον ἐπίσημος χορός. Συνέρρειον ἐκεῖ ὅσοι Ἀθηναῖοι δὲν εἶχον πένθος, πολλοὶ δὲ καὶ λησμονήσαντες προσωρινῶς τὸ πένθος των.

Ὁ Κύριος καὶ ἡ Κυρία Ἰαροβίσκη ἐδέχοντο τοὺς προσκεκλημένους εἰς τὰ πρόθυρα τῶν ψυχρῶν εὐρυχώρων αἰθουσῶν των. Ὅτε ἦλθεν ἡ σειρὰ τοῦ Μιλτιάδου, ὁ Κύριος Ἰαροβίσκης ἔθλιψε φιλικῶτα τὴν χεῖρά του καὶ τὸν ἠρώτησε περὶ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του, τὴν δὲ Ἀνδρομάχην διεβεβαίωσε ὅτι μετὰ χαρᾶς τὴν ἐπαναβλέπει καὶ ὅτι ποτὲ ἄλλοτε δὲν τὴν εἶδε τόσον καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν τῆς. Ὁ Μιλτιάδης ἔνευσεν εἰς τὴν ἀδελφὴν του μὲ ἠμίκλειστον τὸν ἕνα ὀφθαλμόν, διὰ νὰ προλάβῃ ἐκφρασίαν τινα ἀπορίας ἐκ μέρους τῆς, ἀκολούθως δὲ τὴν ἐπληροφόρησεν ὅτι ὁ Κύριος Ἰαροβίσκης δὲν ἐνθυμεῖται οὔτε ἀναγνωρίζει ποτὲ κανένα ἐκ τῶν προσκεκλημένων του· ἡ Κυρία Ἰαροβίσκη ἐξέφρασεν, ἄνευ ὑπερμέτρου ἐνθουσιασμοῦ, τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ὅτι βλέπει τὴν δεσποινίδα Καραπούλου, καὶ τὴν ἐλπίζει ὅτι θὰ διασκεδάσῃ.

Αἱ αἰθουσαι ἦσαν πλήρεις ὄσμου, κατάρρωτοι καὶ μεστὰ ἀρωμάτων, ἦσαν ὁμως ψυχρόταται, χάρις εἰς τοὺς μαρμαρίνους τοίχους, καὶ τοὺς μαρμαρίνους στύλους καὶ τὸ μωσαϊκὸν ἑδάφος. Ἡ Ἀνδρομάχη ἐκρύονε καὶ ἔρριπτε γύρω τῆς περιφορὰ βλέμματα, ἐνῶ ὁ ἀδελφὸς τῆς στρίβων τὸν μύστακα, ἀπῆλθνε ἀκτινοβόλα μειδιάματα πρὸς τὰ πλῆθη τῶν γνωρίμων του.

— Κύτταξε, Μιλτιάδη! ὁ Κύριος Ἀδάμ ὀμνεί ἐκεῖ μὲ τὴν Κυρίαν Χοενφέλς. Πῶς φαίνεται ὅτι εἶναι κυρία τοῦ μεγάλου κόσμου.

— Grande dame, καθὼς λέγουν οἱ Γάλλοι, ἀπεκρίθη ὁ Μιλτιάδης. Χθὲς ἔκαμα τὴν γνωριμίαν τοῦ ἀνεψιοῦ τῆς. Νόστιμος νέος. Θὰ εἶν' ἐδῶ ἀπόψε, βεβαίως.

Εἰσῆλθον εἰς ἄλλο δωμάτιον, ἐκεῖ δὲ τὸ γοργὸν τῆς Ἀνδρομάχης βλέμμα ἀνεκάλυψεν ἀμέσως ὄμιλον νέων, ζωηρὸν καὶ εὐθυμον. Κέντρον αὐτοῦ ἦτο ἡ δεσποινὶς Emeraude Ρεβιτάση, ἐν τῇ δόξῃ τῆς, μὲ φόρεμα λαμπρὸν ἀπὸ τοῦ Worth, ὀλόγυρά τῆς δὲ συνωθοῦντο ὡς μέλισσαι περὶ κυφελὴν ἡ Miss Μέρη καὶ ὁ Κύριος John Περπινιάνης, ὁ Ἀγγυρόπουλος, ὁ Ἕλλην ποιητής, αἱ δεσποινίδες τῆς Ἀμερικανικῆς πρεσβείας, ὁ Ἐρενστάιν καὶ ὁ Βίνσεντ Μωθραῖου. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Ροδόλφος ἔστρεψε τυχαίως τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ βλέμμα του συνηντήθη μὲ τοὺς ἐκλυστικὸς ὀφθαλμούς τῆς Ἀνδρομάχης, λάμποντας ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς ἀμοιβαίας ἀναγνωρίσεως ἠρυθρίασεν ὀλίγον ἐκείνη καὶ κατὰ συμπάθειαν ἀνήλθε τὸ ἐρυθρῆμα εἰς τὸ νεαρὸν πρόσωπον τοῦ Ροδόλφου. Ἀφῆκε τὸν κύκλον ὅπου εὕρισκετο καὶ, προχωρῶν, ἐχαίρετῃσε φιλικῶς τὸν ὑπολοχαγόν.

Χαρακτηριστικὸν τοῦ Ἑλλήνου εἶναι ὅτι, κατὰ πᾶσαν ὥραν καὶ εἰς πάντα τόπον, ἔχει τὴν δεξιάν του εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ πλησίον. Δίδει τὴν χεῖρά του, ἢ καὶ ἀνταλλάσσει ἀσπασμούς, μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐκολίαν. Δὲν ἤξεύρω τί θὰ ἐγίνετο ἐὰν ἡ βουλὴ ἐνομοθῆται τὴν κατάργησιν τοῦ ἐθίμου τούτου, ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι ὁ Ἕλλην θὰ ἐξηκολούθει κρυφίως τὰς χειραφίαις του, ἢ καὶ θὰ ἐπρόκρινε νὰ πληρῶνῃ τὸ πρόστιμον. Ὁ Μιλτιάδης, ἀφοῦ πρῶτον ἐχαίρετῃσε στρατιωτικῶς, ἔτεινε τὴν λευκοχειρακτιωμένην χεῖρά του καὶ θέτων χαριέντως τὴν ἄλλην χεῖρα εἰς τὴν μέσην του, ἐπεχείρησε τολμηρῶς ἀνταλλαχθῆν ἰδεῶν εἰς ἀκατάληπτα Γαλλικὰ.

— Vous êtes bien, Monsieur, ἤρρισε.

— Mais oui, ἀπεκρίθη ὁ Ροδόλφος, μειδιῶν πρὸς τὴν Ἀνδρομάχην, μετὰ προσηγηθεῖσαν ὑπόκλισιν. Est-ce que vous voudriez bien me présenter à Mademoiselle votre sœur?

— Monsieur Rudolph Ehrenstein, — Andromache, ma soeur, καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς συνάδευσε τὰ προφερθέντα ὀνόματα μὲ χειρονομίαν συστατικὴν, μὴ εὕρισκων περισσοτέρας γαλλικὰς λέξεις διὰ τὴν περίστασιν. Πλατὺ μειδιάμα, ἀποκαλύπτων τοὺς λευκοὺς του ὀδόντας, ἀνεπλήρωσε τὴν ὀμιλίαν.

Καὶ ἐνῶ αὐτὸς ἐβλεπε διὰ τῆς ἄκρας τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν Μὲν Μέρην Περπινιάνη, τῆς ὁποίας ἐπωφθαλμία τὴν ἰκανοποιητικὴν προίκα, ὁ Ροδόλφος ἐζήτηε ἀπὸ τὴν Ἀνδρομάχην καὶ ἐξη-

σφάλιζε τὴν πρώτην τῆς quadrille, πρὸς τούτοις δὲ καὶ τὸ cotillon, τὸ ὁποῖον, ἐνοεῖται, ὁ Μιλτιάδης ἐπρόκειτο νὰ διευθύνῃ, κατὰ τὸ σύνθηρες.

— Vous me ferez l'honneur, Monsieur, de me confier Mademoiselle votre sœur, ἤρωτησεν ὁ Ροδόλφος.

— Certainement, εἶπεν ὁ Μιλτιάδης, εὐχαριστημένος ὅτι ἐνθυμήθη καὶ ἄλλην λέξιν. Je . . . je . . . comment . . . Εἰπέ του, Ἄνδρομάχη, ὅτι ἔχω νὰ χορεύσω κ' ἐγώ.

Ἡ Ἄνδρομάχη μεθρημίνευσε τοὺς λόγους του, ἐνῶ δὲ ὠμίλει, ἐγοήτευε τὸν Ροδόλφον ἢ γλυκειὰ φωνή τῆς, καὶ ἡ δειλὴ συνεσταλμένη τῆς ἔκφρασις. Ἡ καρδιά του, ἄθωα καὶ ἄπειρος ὅσον καὶ ἡ ἰδική τῆς, ἤρχισε νὰ κινῆται μὲ τρόπον ἀσυνήθη καὶ ἠσθάνετο ρίγος ἠδονικῆς συγκινήσεως. Τὴν ἐβοήθει ὑποβάλλων τὴν κατάλληλον γαλλικὴν λέξιν ὅτε τὴν ἔβλεπε διστάζουσαν καὶ διακοπτομένην, καὶ ἤκουε μὲ τέρψιν κρυφίαν τὴν φωνὴν τῆς.

Οἱ χορευταὶ ἐντούτοις ἐτοποιητοῦντο διὰ τὴν πρώτην quadrille. Ὁ Ροδόλφος ἐπρότεινε τὸν βραχίονα εἰς τὴν Ἄνδρομάχην καὶ εἶδε περιχαρῆς τὴν μικρὰν τῆς χεῖρα μὲ τὸ λευκὸν μετὰξινον χειρόκτι τῆς στηριζομένην ἐπάνω του. Ὑπῆρχέ τι τὸ αὐθόρμητον εἰς τὸ ἀμοιβαῖον αἰσθημα τῶν δύο τούτων νέων πλασματῶν. Οὔτε ἐσκέπτοντο καὶ οἱ δύο περὶ ἀντιστασεως εἰς τὴν ἀνάπτυξίν του, οὔτε περὶ τῶν συνεπειῶν του. Ὡς δύο ἄθωα πτηνὰ πτερυγίζοντα τὸ ἓν πρὸς τὸ ἄλλο, ἀντήλλασσον ἀφελῆ βλέμματα ἀμοιβαίας συμπαθείας καὶ ἀμοιβαίου θαυμασμοῦ.

Ἡ βαρωνίς Χοενφέλς, συνομιλοῦσα μὲ τὸν ἀξιότιμον Κύριον Σαμουήλ Οὐάρεν, ὕψονεν ἐνίστε μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν τὸ γουσοῦν τῆς face-à-main, διὰ νὰ ἐπισκοπήσῃ τοὺς χορευτάς, μεταξὺ δ' αὐτῶν εἶδε καὶ τὸν ἀνεψιὸν τῆς μὲ τὴν κακοενδυμένην ἀλλὰ καὶ ὠραίαν χορευτριάν του. Συνέσπασε ὀλίγον τὰς ὄφρυς παρατηρήσασα τοῦ Ροδόλφου τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ τὸ φιλικὸν θάρρος μὲ τὸ ὁποῖον ἐφαίνοντο συνεννοούμενοι οἱ δύο νέοι. Ἐστρεψε τὰ βλέμματα γύρω πρὸς ἀναζήτησιν τῆς δεσποινίδος Ρεβιτάση καὶ τὴν εἶδε χορεύουσαν μὲ τὸν ἐράσμιον Ἀγγυρόπουλον. Ἡ Κυρία Χοενφέλς ἐνευσεν ἐπιτακτικῶς πρὸς τὸν σύζυγόν τῆς, ὁ δὲ βαρῶνος ἔσπευσεν εὐπειθῶς νὰ διακόψῃ τὴν συνομιλίαν του μὲ τὴν σύζυγον τοῦ Ἀγγλοῦ πρέσβους καὶ πλησιάζας ἐζήτησε, μὲ τὴν συνήθη εὐγένειαν, τὴν ἐξήγησιν τοῦ νεύματος.

— Τί μέρος λόγου εἶναι αὕτη μὲ τὴν ὁποίαν χορεύει ὁ Ροδόλφος;

— Πῶς θέλεις νὰ γνωρίζω τὰ ὀνόματα καὶ τὴν πατρογονίαν ὄλων τῶν Ἀθηναίων κυριῶν, ἀπεκρίθη γελῶν ὁ ἀγαθὸς βαρῶνος, καὶ ἐστράφη διὰ νὰ ἴδῃ ποῦ εὐρίσκειται ὁ Ροδόλφος.

— Ἐχεις μάτια; Δὲν τοὺς βλέπεις, εἶπεν ἀνυσύχως ἡ βαρωνίς.

— Φαίνεται τῷ ὄντι ἐνθουσιασμένος ὁ φίλος. Φοβοῦμαι, ἀγαπήτῃ μου, ὅτι δὲν εἶναι ὅσον ἄθως τὸν εἶχα, ὁ ἀνεψιός σου. Ἀλλὰ θὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς νέας.

[Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ἑλληνικὸν Ἀναγνωσματῶριον.

Μέσα εἰς τὸν «Ἐχθρὸν τοῦ Λαοῦ», τὸ φλέγον δρᾶμα τοῦ μεγίστου τῶν συγχρόνων δραματογράφων, ἡ κυρία Στόκμαν, ἡ σύζυγος τοῦ ἥρωος τοῦ δράματος, δυσχνασχετεῖ διότι, ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν τέκνων τῆς, μαθητῶν τοῦ σχολείου, γίνονται ὁμιλίαι ἀπρεπεῖς, ἀπὸ ἐκείνας ποῦ ἐξάπτουν τοὺς νεαροὺς ἐγκεφάλους:

— Δὲν μοῦ ἀρέσουν, λέγει, τέτοιες κουβέντες, μέσα ἔς τὸ σπίτι μου!

Καὶ ἡ κόρη τῆς ἡ μεγαλειτέρα, ἡ διδασκάλισσα Πέτρα, τῆς ἀποκρίνεται:

— Καὶ ἔς τὸ σχολεῖο λέγουν τόσα φέμματα, ὅσα καὶ ἔς τὸ σπίτι. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἔς τὸ σπίτι πρέπει νὰ σωπαίνομε, ἐνῶ ἔς τὸ σχολεῖο πρέπει νὰ λέμε ὅλο καὶ φέμματα ἔς τὰ παιδιὰ.

— Μὰ εἴσθε ἀναγκασμένοι νὰ ψεῦδεσθε; ἐρωτᾷ κάποιος ἄλλος.

— Εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ λέμε, ἀπαντᾷ ἡ Πέτρα, ἓνα σωρὸ πράγματα ποῦ δὲν τὰ πιστεύομε οὔτ' ἐμεῖς ποῦ τὰ λέμε!

Διὰ τὰ ἰδικὰ μας ἐδῶ σχολεῖα, τὰ σχολεῖα τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὰ σχολεῖα μὲ τὰς νέας καὶ μὲ τὰς σοφὰς μεθόδους, τὰ λειτουργοῦντα ὑπὸ τὰ σκῆπτρα λεγεῶνων διδασκάλων καὶ φωτιζόμενα ἀπὸ τὸ ἀνέσπερον φῶς τῶν λεγομένων διδασκτικῶν βιβλίων, νομίζω ὅτι αἱ φράσεις τῶν ἡρώιδων τοῦ Ἴψεν δὲν ἔχουν σημασίαν καυστικῶν μόνον ἐπιγραμμάτων τολμηρῶς ἐξακοντιζομένων κατὰ τῆς κοινῆς κρατούσης ἐκπαιδεύσεως, ἀλλὰ δύνανται νὰ ἐκληρωθῶσιν ὡς ἡ λακωνικωτάτη καὶ χαρακτηριστικωτάτη ὁμολογία περὶ τῆς καταστάσεως αὐτῆς. Τὴν παιδείαν, ὅπως παρέχεται εἰς τὰ σχολεῖα μας, τὴν φαντάζομαι ὅχι ὡς τὸ κλασικὸν φυτὸν τῶν χρηστομαθειῶν μὲ τὰς πικρὰς ρίζας καὶ τοὺς γλυκεῖς καρπούς, ἀλλ' ὡς φυτὸν ποῦ δὲν ἔχει ρίζας οὔτε παράγει καρπούς, διὰ τὸν λόγον ὅτι δὲν εἶνε τὸ βλάστημα τῆς θείας φύσεως, ἀλλὰ τὸ προῖον ἀτελοῦς τινος βιομηχανίας, τεχνητὸν γονδροκαμωμένον φυτὸν, προωρισμένον νὰ στολίζῃ τὴν γωνίαν ἐπαρχιωτικῆς τινος αἰθούσης, καὶ νὰ προσηλῶνῃ κάποτε μηχανικῶς τὰ μάτια τῶν ἐπισκεπτῶν, χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε εἰς τὴν αἴσθησιν,